

Soleil, je te peins comme l'oeil de l'histoire  
Un globe qui nous regarde de l'espace  
Le point d'interrogation ultime  
L'oeil de la violence qui se regarde

Soleil, je te peins comme mon oeil  
Pour que tu me regardes avec la force par laquelle je t'ai créé  
Je te peins comme l'oeil du cosmos dont je suis le porteur  
Un assassin des couleurs

Soleil, je te peins comme l'oeil de la mer  
Flottant dans des vagues vertes et immenses  
Tu me regardes avec le bleu clair étincelant que je t'ai donné.  
Je te peins comme l'oeil de la Terre  
Tu me regardes d'en-dessous de mes pieds  
Aux rayons voraces de chair et de science

Soleil, je te peins comme l'étoile de l'oeil  
Le centre de gravité de la vision, une bouche luisante  
Qui attire les couleurs pour les mastiquer  
Le violet du cosmos  
Le vert de la mer  
Le bleu de la Terre  
Le jaune triomphant de l'oeil

Sol, æ malår dæ som historiens øye  
ei kule som ser på oss ifra rommet  
det yddårste spørsmålstegn  
voldens øye som ser på sæ sjøl

Sol, æ malår dæ som øyet mitt  
for at du ska se på mæ med krafta æ skapte dæ med  
Æ malår dæ som øyet te kosmos som æ sjøl bærår  
en farvaned mordår

Sol, æ malår dæ som havets øye  
flydans i veldige, grønne bølgår  
Du ser på mæ med det lyseblå skinnans som æ ga dæ  
Æ malår dæ som øyet te jorda  
Du ser på mæ fra undår føddane mine  
med glupske strålår a kjød og viden

Sol, æ malår dæ som øyet stjerne  
synets gravitasjonssentrum, en lysans munn  
som tiltrekkår sæ farvår for å tygge de  
det fiolette te kosmos  
det grønne te havet  
det blå te Jorda  
det triumferans gule te øye